

tud na jiného přechází, pokud ho autor naň převedl a že se nemůže omezený převod rozšiřovati, že převod platí jen v tom objemu, jaký smlouva stanovila a nastanou-li tedy pochybnosti, že nelze smlouvu vykládati v tomto bodě způsobem rozšiřujícím. Ovšem se s tím shoduje také § 29 (2) shora cit. zák. o smlouvě nakladatelské, žádaje k přenesení souhlasu zadavatele, jenže arci pro souzený případ ještě neplatí. Než dokazuje aspoň tolik, že myšlenka odpovídá povaze věci, když ji zákonodárce sám přijímá, a z toho pak plyne, že, je-li věc v souzeném případě dle obsahu smlouvy nevyřešena, nemůže ji výklad řešiti ve prospěch převodu a tudíž na úkor autorův. Ježto tedy firma K. a spol. k převodu svých práv na žalovaného oprávněna nebyla, nemohl ani žalovaný bezprávným převodem žádných práv vůči autoru nabyti a musí si to pohledávati na své smluvnici. Následkem toho je lhostejno, zda firma K. a spol. sama byla dle své smlouvy s autorem k vydávání obrazů v úpravě kalendářní ad 1. oprávněna, a bylo proto i bez vyřešení této otázky tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5440.

Do souhlasných rozsudků nižších soudů ve věci nepřevyšující 2000 Kč, jest dovolání nepřipustné, nevyslovil-li odvolací soud, zrušuje původně rozsudek prvního soudu, právní názor, první soud vízíci. Lhostejno, že odvolací soud napotom potvrdil rozsudek prvního soudu z jiných důvodů.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 1069/25.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání do srovnalých rozsudků nižších soudů, jimiž byla zamítnuta žaloba o 547 Kč.

D ů v o d y:

Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu jest dle §u 502 odstavec třetí c. ř. s. ve znění zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. a ze dne 19. prosince 1924, čís. 252 sb. z. a n. dovolání nepřipustné, nepřesahuje-li předmět sporu na penězích neb peněžité hodnotě 2.000 Kč. Dle čtvrtého odstavce téhož §u jest dovolání ovšem přípustno, byl-li odvolacím soudem potvrzený rozsudek procesního soudu vynesena vzhledem k usnesení soudu odvolacího (§ 519 čís. 3 c. ř. s.), jež rekusem nelze bráti v odpor a jímž dřívější rozsudek dle §§ 496 čís. 2 a 3 a 499 c. ř. s. byl zrušen a věc byla odkázána zpět soudu prvního stolic. § 502 c. ř. s. rozeznává tedy, co do přípustnosti dovolání z potvrzujícího rozsudku dva případy, přihlíží-li se k zákonodárnému účelu výjimečného ustanovení odstavce čtvrtého. Jsou-li tu totiž dvě souhlasná rozhodnutí soudu prvního a druhého stolic, vynesena úplně volně, na sobě nezávisle, z vlastního samostatného přesvědčení, jest tu zajisté dostatečná záruka správnosti právního posouzení věci. V tomto případě se dovolání nepřipouští, jelikož vnitřním důvodem odepření dalšího pořadu práva jest jen souhlas dvou soudů, rozhodovavších u vzájemné nezávislosti. Jinak však je tomu v případě druhém, kdy původní rozsudek

soudu prvního byl zrušen a věc vrácena byla k novému projednání a rozhodnutí, při němž soud první pak dle ustanovení §u 499 druhý odstavec c. ř. s. nesmí již věc volně a nezávisle po právní stránce posuzovati, nýbrž jest vázán právním posouzením, z něhož vycházel soud odvolací, zrušuje prvý rozsudek. V takovémto případě není tu souhlasu dvou soudů, rozhodovavších u vzájemné nezávislosti, není tu tedy vnitřního důvodu pro odepření dalšího pořadu, a proto jest správně ponechati pro případ takový volnou cestu k soudu Nejvyššímu (vládní motivy). Nevyslovil-li tudíž odvolací soud, zrušuje rozsudek soudu prvního, právní přesvědčení, jež by dle §u 499 odstavec druhý c. ř. s. při novém rozhodování vázalo soud první stolice, takže tento, nově rozhoduje, jest prost vší závislosti a opětně zcela dle svého vlastního přesvědčení může rozhodnouti, pak je tu, třeba byl rozsudek již jednou zrušen a věc vrácena k novému jednání a rozhodnutí, přece jen případ první. Neboť potvrdí-li pak soud odvolací nový rozsudek soudu prvního, jsou tu skutečně právně souhlasné rozsudky dvou soudů ve svých rozhodnutích navzájem nezávislých i odpadá důvod k dovolání, obmyslený zákonem dle čtvrtého odstavce §u 502 c. ř. s. a musí tu naopak zůstatí při pravidlu, vysloveném v třetím odstavci téhož §u, že další pořad jest vyloučen. Tak je tomu i v tomto případě. Procesní soud prvým rozsudkem zamítl žalobu v podstatě pro nedostatek aktivní legitimace žalobcovy a po případě také proto, že by žalobce nemohl uplatňovati dle závěrečného listu zvýšené dovozní, počítané dle účtování ze dne 7. prosince 1921, které nastalo od 1. listopadu 1921, ani schodek 40 kg, který dle téhož účtování byl již započítán. Odvolací soud usnesením ze dne 7. září 1923 zrušil rozsudek procesního soudu, jednak proto, poněvadž prvý soud rozhodl o otázce legitimace k žalobě jen dle závěrečného listu a nepřihlížel k případné nezjištěné dosud ústní úmluvě, jednak proto, poněvadž nebyla náležitě vzata na přetřes okolnost, zda snad Filip R. nebyl jen prostředníkem mezi stranami a nebyly provedeny příslušné důkazy a proto, poněvadž nebyla řešena otázka, kdo dle ujednání měl nésti rozdíl dovozního a ztrátu zboží za dopravy, kdo zavinil průtah v dodání kukuřice a konečně že nebylo dostatečně objasněno, zda schodek 40 kg kukuřice byl žalobci již započten k dobru. Odvolací soud nevyslovil tudíž žádný určitý právní názor, kterým by byl procesní soud ve smyslu §u 499 druhý odstavec c. ř. s. býval vázán, nýbrž nařídil jen doplnění řízení za účelem přesného zjištění skutkových okolností, jež měly tvořiti teprve základ právního posouzení věci vůbec. Procesní soud, doplniv řízení, rozhodl znovu zcela samostatně, uznal sice aktivní legitimaci žalobcovu, avšak zamítl žalobu proto, poněvadž zjistil, že zvýšení dovozního šlo na vrub kupujícího, tedy žalobce, a že tento, ač bylo zboží dodáno opožděně, nezachoval se dle čl. 357 obch. zák. Co do schodku 40 kg zjistil první soud, že žalovaný počítal žalobci o těchto 40 kg méně a příslušné částky od žalobce nežádal. Z těchto zjištění dovodil pak procesní soud, že žalobce nemůže žádati ani náhrady zvýšeného dopravního, ani vrácení peníze, vybývajícího na oněch 40 kg kukuřice. Odvolací soud potvrdil sice tento rozsudek procesního soudu, avšak podstatně z jiných důvodů, totiž proto, poněvadž dle jeho názoru žalobce nebyl k žalobě aktivně legitimován. Jsou tu tedy souhlasné roz-

sudky dvou na sobě nezávislých soudů, proti kterým, když předmět sporu 2.000 Kč nepřevyšuje, dovolání jest nepřipustné, neboť týž případ by byl nastal, kdyby byl odvolací soud, nezrušiv první rozsudek procesního soudu, nýbrž řízení sám dle §u 496 poslední odstavec c. ř. s. doplniv, rozsudek tento hned potvrdil. Mělo býti tudíž dle prvního odstavce §u 507 c. ř. s. nepřipustné dovolání odmítnuto hned soudem prvé stolice. Poněvadž se tak nestalo, bylo dovolání podle ustanovení §ů 471 čís. 2 a 474 druhý odstavec c. ř. s., jichž tu dle §u 513 c. ř. s. dlužno použití, odmítnouti.

Čís. 5441.

Byla-li skladníku tabáku zvýšena erárem provise od určitého dne, nepřísluší mu provise i ze zboží, jež měl v den ten na skladě nebo jež, byvši jím odebráno, bylo k němu na cestě. Lhostejno, z jakého důvodu byla provise zvýšena.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv I 1139/25.)

Žalobce měl v M. hlavní tabákový sklad s tabákovou trafikou. Výnosem okresního finančního ředitelství v Ch. byl žalobce vyrozuměn, že skladní trafika byla ode dne 15. května 1922 odděleně propůjčena společnosti A. a že žalobci se jako ekvivalent za ušlý výdělek zajišťuje zvýšení dosavadní provise z hlavního tabákového skladu z 0·6% na 1·5%. Žalobě proti státu o zaplacení zvýšku provise z tabáku, jenž dne 15. května 1922 měl již žalobce na skladě nebo jenž byl k němu na cestě, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jedinou vlastně oporou pro záporné stanovisko žalované strany jest ustanovení §u 12 předpisu pro skladníky z roku 1911 čís. 104 věst. min. financí, kterému se žalobce ve svém ustanovovacím protokole, jak spisy okr. fin. ředitelství v Ch. zjištěno, podrobil. Z toho dovozuje žalovaná strana, že zvýšení dosavadní skladní provise, žalobci příslušející, ze 0·6% na 1·5% mohlo se vztahovati teprve na tabační zboží odebrané žalobcem po doručení revisního rozhodnutí (které doručení se stalo 10. května 1922) a nikoliv také na zásoby tabákového materiálu na skladě jsoucího, za které ovšem žalovaná považuje zboží, tehdy již žalobcem objednané, ale ještě na cestě jsoucí, které však, jak ze spisů okr. fin. ředitelství v Ch. zjištěno, došlo v nákupní ceně 319.590 Kč do M. teprve 13. května 1922 a do skladiště převezeno dne 15. a 16. května 1922. Leč pro rozhodnutí tohoto sporu nestačí pouhé odvolání se na dotyčný předpis. Nemůže totiž býti o tom pochyby, třebaže šlo o právní poměr, týkající se tabákového monopolu, že poměr mezi finanční státní správou (státem) na straně jedné a žalobcem jako skladníkem a současně majitelem skladní tabační trafiky na straně druhé byl přes všechna ustanovení skladních i trafikantských předpisů poměrem soukromoprávním (§ 2 cit. předpisu pro skladníky) a věc patří na pořad práva. Z toho vyplývá, že kromě dotyčných předpisů, které ovšem nesporně tvoří součást smlouvy mezi žalobcem a erárem, nutno bráti patřičný zřetel na veškerá jiná ustanovení práva soukromého, pokud ovšem povaha případu to opodstatňuje a dotčené předpisy pro skladníky toho nevylučují. Na prvním místě ihned třeba zdůrazniti, že veškerá ustanovení zákonů,